

1

Ellen

Ellen loopt over het pad naar beneden, met iedere stap die ze zet klinken de bouwgeluiden uit Nueva Vida zachter. Het is halverwege de middag en Olla loopt naast haar, af en toe blijft de hond even stilstaan om aan een struik te ruiken. Het is een lief dier waar ze gehecht aan is geraakt.

Ze passeert de plek waar tot voor kort de Range Rover op zijn zij in de greppel lag. Ergens vindt ze het jammer dat Paul de auto heeft weggesleept, het was zo'n landmark geworden. De terreinwagen belichaamde de start van een nieuw leven, hier, in Spanje. Tegelijkertijd staat ze met één been nog in Nederland, of eigenlijk in Huiswaard 11, bij Nick. Toen Linda en Mark een punt achter hun huwelijk zetten meende ze haar voorland te zien, maar nu Paul dolgelukkig met Judith in Luca's camper woont, borrelt de hoop weer op dat het goed kan komen. En toch, ze weet niet of ze met Nick verder wil. Hun liefde bleek niet bestand tegen een lege wieg.

Of tegen haar uitdijende billen en buik.

Maar zonder pardon afscheid nemen van iemand die zo lang de spil van haar leven was, daar is ze gewoonweg nog niet aan toe. Om die reden wandelt ze iedere dag naar de grote weg richting Figueres – die door haar, Linda en Judith bijna liefkozend 'de splitsing' wordt genoemd – om telkens weer teleurgesteld naar

het dorp terug te keren, want Nick neemt zijn telefoon nooit op, meestal weigert hij haar oproepen.

‘Wat zou jij doen?’ vraagt ze aan de hond. ‘Vol blijven houden of hem vergeten en verdergaan?’

Olla heft zijn kop op, maar is onmiddellijk weer afgeleid door een geurtje dat hij ruikt. Zo’n hond heeft eigenlijk een prachtig leven. Geen relatieproblemen of rinkelende wekkers die je naar de baas jagen, en hij droomt nooit van een killerbody, hooguit van kippen jagen in het vrije veld. Dat laatste zou zij ook moeten doen, dan krijgt ze vanzelf wel een slank lijf. Prompt schiet Ellen in de lach bij de gedachte, waardoor Olla onmiddellijk luid blaffend begint te kwispelen. Ze geeft hem een aai over zijn kop. ‘Vrouwtje denkt rare dingen,’ zegt ze.

Vrouwtje?

Olla is van Carlos, niet van haar.

Ze slaat links af de smalle asfaltweg op, er groeien een paar kurkeiken langs de kant en verderop staat een eenzame den die ze inmiddels wel kan uittekenen. De laatste dagen heeft de herfst goed ingezet, de thermometer tikt overdag nog steeds de twintig graden aan, maar ’s avonds wordt het snel koel. Sinds enkele weken grijpt iedereen tegen vijven naar een trui. Gisteren heeft Luca het verwarmingselement van de hottub gemonteerd, als het goed is kunnen ze binnenkort in vijfendertig graden bubbelen. Warmer wilde Linda het niet hebben omdat ze daar alleen maar opvliegers van zou krijgen. Dat opvliegers en de temperatuur van het water weinig met elkaar te maken hebben, kreeg ze er bij haar niet in. Die wuifde vijfentwintig jaar ziekenhuiservaring weg met een ‘alsof jij arts bent’. Ze heeft er maar niets van gezegd, Linda vecht momenteel tegen haar eigen demonen. Ze doet wel alsof het haar geen bal interesseert dat Mark negenen-twintig jaar geleden, tijdens die zomer in Blanes, niet uit de kast is gekomen, maar ondertussen knaagt het aan haar. Ondanks dat

ze het goed lijkt te hebben met Luca.

De weg naar Figueres komt in zicht, in de verte rijdt een auto voorbij. Een onaangenaam gekriebel neemt bezit van Ellens buik. De dagelijkse wandeling is goed voor haar conditie, maar de reden waarom ze telkens hierheen loopt begint zo langzamerhand schrijnend te worden. Misschien moet ze morgen inderdaad maar achter de kippen aan.

Bij de splitsing ligt een rots waar ze dagelijks op gaat zitten, voor haar gevoel slijt de steen al flink uit. Terwijl Olla zich aan haar voeten vlijt haalt Ellen haar mobiel tevoorschijn. Ze toetst op het symbooltje dat het adresboek opent, maar voor het eerst blijft haar vinger aarzelend boven Nicks naam hangen. Wanneer komt het moment dat ze hiermee stopt en hem loslaat? Linda en Judith zijn verdergegaan met hun leven. Zit er dan echt geen greintje zelfrespect in haar? Is dit hoe ze haar dagen tot in de eeuwigheid wil vullen? Dikke Ellen, die in de keuken zwoegt tot ze oud en grijs is, ondertussen dromend als een puber van haar prins op het witte paard terwijl hij weg galoppeert met zijn slanke prinses? Eentje die wel een sliert kinderen heeft? Ze klapt het hoesje weer dicht en laat zich van de steen glijden. Het is wel even goed zo. Nick heeft haar telefoonnummer en voor haar adres hoeft hij alleen maar een biertje te gaan drinken in Het Straatje, Mark kan hem precies vertellen waar zij woont, terwijl hij glazen vol tapt.

‘Ga je mee?’ vraagt ze Olla, alsof hier blijven een optie voor het beest is. Onmiddellijk komt Olla in de benen. Samen lopen ze dezelfde weg terug naar boven, de hond al snuffelend en zij verdiept in haar gedachten.

Zou Nick werkelijk een relatie hebben met Marlies? Ze heeft het zich zo vaak afgevraagd en altijd werd ze misselijk bij het idee, maar gek genoeg voelt ze er de laatste tijd weinig bij. Of nee, dat is niet waar, de jaloezie van eerder is veranderd in een soort

weemoed. Waar ze wel nijdig om kan worden is dat Nick altijd bij hoog en laag zwoer dat haar extra kilo's hem meer houvast gaven en er vervolgens vandoor ging met een maatje 36!

Je wordt obsessief, Ellen Lute.

Misschien moet ze haar meisjesnaam weer aannemen. Wat deelt ze eigenlijk nog met Nick? Een huis, een hypotheek, negenentwintig jaar lief en leed.

Een ongeborn kind...

En zes maanden waarin hij weigert haar te woord te staan. Nijdig schopt ze een steentje weg, Olla rent er opgetogen achteraan.

Tegen de tijd dat ze het dorp nadert valt haar iets op: er wordt niet getimmerd en er klinken geen brullende mannenstemmen. Boven de Pyreneeën hangen donkere wolken, de geur van regen zit in de lucht en de opstekende wind voelt kil. De tijd is aangebroken dat ze 's avonds binnen moeten eten in plaats van buiten, onder de olijfboom. De tafel in Carlos' finca is niet berekend op vijftien mensen, daar moet een oplossing voor worden gevonden. Dat, of iedereen gaat z'n eigen potje klaarmaken. Ze schuift het idee onmiddellijk terzijde. De avonden waarop ze met elkaar eten zijn bijna heilig en hoewel niemand verplicht is aan te schuiven, komt iedereen altijd trouw opdagen. Vorige maand hebben ze de olijven geoogst, de olie die Carlos zelf heeft geperst smaakt ronduit goddelijk en is niet te vergelijken met wat ze vroeger in de Nederlandse supermarkt kocht.

Er glinstert een stukje glas van Pauls auto in de greppel. Ze raapt het op. Als de zon er vrij spel op krijgt kampen ze zo met een natuurbrand. Met het glas in haar hand wandelt ze verder als Olla plotseling begint te rennen. Verderop staat Carlos te wachten, dat gebeurt laatste tijd wel vaker. Soms loopt hij haar een stukje tegemoet, tijdens de wandeling terug leert hij haar dan Spaans. Inmiddels kan ze zich al aardig redden in de supermarkt.

Ze steekt een hand op. Nooit vraagt hij of ze Nick heeft gesproken en daar is ze blij om.

‘Linda heeft brood gebakken en tapas gemaakt,’ zegt hij als ze naderbij komt. ‘En er is koude wijn en manchego. Het wachten was op jou.’

‘O,’ zegt ze verbaasd. Dat is nieuw voor haar, dat Linda vrijwillig de keuken in duikt.

Olla rent voor hen uit naar het dorp. Samen met Carlos loopt ze het laatste stukje naar boven. Deze keer bombardeert hij haar niet met Spaanse woorden en de vertaling ervan. Als ze langs zijn finca de tuin in lopen ziet ze de gekleurde lampjes die Judith voor de camper heeft gekocht in de olijfbomen hangen.

‘Lang zal ze leven...’ barst iedereen ineens uit. Alleen Luca’s mannen staan er een beetje schaapachtig bij te grijnzen, die spreken geen woord Nederlands.

‘Is het al 1 december dan?’ vraagt ze verbaasd. Sinds ze hier is lijkt de tijd bijna stil te staan, in Nederland vlogen de dagen voorbij.

Linda pakt haar schouders vast en plant een kus op haar wang. ‘Volgens mij ben jij je eigen verjaardag vergeten.’

Een beetje beduusd ontvangt ze de ene na de andere kus of omhelzing tot alleen Carlos overblijft. Onhandig schudt hij haar hand, alsof ze de juffrouw van de bank is, maar dan slaat hij ineens zijn armen om haar heen en houdt haar stevig vast. Als hij haar loslaat voelt ze zich naakt. Het verwart haar zo dat ze stokstijf blijft staan.

‘Olla,’ roept Carlos, die plotseling geen oog meer voor haar heeft.

De hond komt op hem af gerend. Hij dirigeert het beest de finca in, ondertussen iets over hondenbrokken en schoon drinkwater mompelend.

‘Zo,’ zegt Linda terwijl ze hem nakijkt. ‘Dat weten we dan ook

weer. Wanneer ga je het Nick vertellen?’

Nick! Ze is jarig en hij heeft haar niet eens gebeld of een berichtje gestuurd. Er springen tranen in haar ogen die ze met een woest gebaar wegveegt. Het is onmogelijk dat hij haar verjaardag is vergeten, Nicks leven wordt zeven dagen per week bepaald door zijn agenda, die vanmorgen duidelijk moet hebben aangegeven dat het 1 december is.

De klootzak.

‘Wat moet ik Nick vertellen?’ vraagt ze, bij het uitspreken van zijn naam wellen de tranen weer op.

‘Van jou en Carlos,’ antwoordt Linda, die vervolgens een duw in haar rug krijgt van Judith. Giechelend lopen de twee weg, alsof ze weer achttien zijn.

Judith werpt een blik over haar schouder. ‘Kom je ook? Anders wordt het eten koud!’

Op dit moment zou ze het liefst even alleen zijn, maar daar, onder de olijfboom, zitten allemaal mensen die deze dag wél met haar willen vieren. Luca en zijn mannen, hun huispyromaan die zo prachtig kan schilderen, Roos, haar vriendinnen en Paul. Allemaal mensen die ze moet koesteren.

Ze loopt naar de tafel, er staan vuurkorven omheen die hen warm houden. Aan de kop zit Pompiliu als gebruikelijk te knikkebollen terwijl er een gedoofde sigarettenpeuk uit zijn mond hangt. Het is nog niemand gelukt om echt contact met die man te maken. Eerlijk gezegd weet ook niemand waarom hij nog in Nueva Vida is, Luca heeft hem aangenomen om de schilderijen in het kerkje in ere te herstellen, maar dat is voor zover zij weet allang klaar. Ze gaat zitten.

Carlos komt naar buiten met een mandfles verdejo, Olla volgt hem op de voet. Zonder te vragen wie er wijn wil schenkt hij glazen vol. Ondertussen breekt Judith versgebakken broden in

stukken, aan netjes plakjes snijden doen ze hier allang niet meer.

‘Lief van je,’ zegt Ellen tegen Linda, die tegenover haar zit.

‘Wat? Dat ik niet verder doorzaag over je liefdesleven? Au!’ Met een nijdig gezicht kijkt ze naar Judith.

‘Sorry,’ zegt Judith, ‘mijn voet schoot uit. Doet het erg zeer?’

Ondanks haar lichte irritatie over Linda’s gezemel dat zij en Carlos iets met elkaar hebben, schiet Ellen in de lach. ‘Zal ik er even naar kijken?’ vraagt ze. ‘Ik ben weliswaar geen arts, maar een verband aanleggen moet wel lukken.’

Linda slaat haar ogen ten hemel.

‘Zo, het water is op temperatuur,’ zegt Luca, die de tuin binnenkomt.

Ze had niet eens gemerkt dat hij weg was gegaan.

Hij ploft naast Linda neer, zijn arm belandt op haar rugleuning, waar hij zo vaak ligt. ‘We kunnen warm bubbelen.’

‘Niks we, vrouwen onder elkaar vanavond,’ zegt Linda.

Hij geeft haar een kus. ‘Deze keer zal ik er niet tussen springen, Lien-daa,’ belooft hij met een grote grijns.

‘Mooi.’

‘In ieder geval niet voor twaalven,’ voegt hij eraan toe.

Linda’s elleboog belandt in zijn zij.

Het warme water, de heldere sterrenhemel en last but not least een glas ijskoude champagne – een betere manier om deze dag te eindigen kan ze niet bedenken. Negenentwintig verjaardagen vierde ze met Nick in Nederland, nu is zij in Spanje en zit er driehonderd meter verderop een man onder een olijfboom naar zijn schapen te turen. Hij heet Carlos en geen Juan, zoals de schaapherder die haar moeder trouwde. Twee mannen die in geen enkel opzicht op elkaar lijken en die haar om verschillende redenen beiden lief zijn.

Ze neemt een slokje en zet haar glas op een veilige plek.

Iedereen in Nueva Vida denkt dat zij niet langer in de logeerka-

mer slaapt, terwijl ze iedere avond alleen naar bed gaat om over de Nick te dromen die ze leerde kennen in Blanes.

‘We hebben nog een verrassing voor je,’ begint Linda vanuit het niets terwijl ze veelbetekenend naar Judith kijkt.

Tegenwoordig is ze op haar hoede als die twee dit soort blikken met elkaar wisselen. ‘Een nieuwe soeppan?’ vraagt ze. Die van Carlos is gebutst en gedeukt en zo onhygiënisch dat ze telkens iets moet overwinnen om hem te gebruiken.

‘Die mag je zelf kopen,’ zegt Linda. ‘Je huis is klaar.’ Ze pakt iets van de rand. ‘Alsjeblieft, de voordeursleutel.’

Er verschijnt kippenvel op haar schouders die boven het water uitsteken, en dat is niet vanwege de koele avondlucht. Een huis betekent meubels aanschaffen en kamers inrichten, beslissingen nemen over kleuren, stoffen en de plek waar het bed komt. Alsof ze helemaal opnieuw begint, een gescheiden vrouw van middelbare leeftijd zonder baan, zonder kinderen, zonder toekomst. Een klein golfje champagne schiet terug haar keel in en laat een zure smaak achter.

‘Ben je niet blij?’ vraagt Linda.

Ze wil niemand voor het hoofd stoten. ‘Natuurlijk,’ weet ze er daarom met moeite uit te persen. ‘Heel blij.’

Judith schuift een stukje op zodat ze naast haar komt te zitten. ‘We kennen je langer dan vandaag. Vertel, is het Nick?’

Ellen slikt een paar keer tot de vervelende smaak in haar mond milder wordt. ‘Het is net of ik dan bij hem wegga,’ zegt ze.

‘Je bent een halfjaar geleden al bij hem weggegaan.’

Linda kan soms zo direct zijn dat ze ervan schrikt. Aan de andere kant, haar opmerkingen zetten meestal wel aan tot denken. Zij is degene die op 25 mei in de kantine van FC Leidsche Rijn besloot met haar vriendinnen naar Spanje te rijden, niet Nick.

Nee, die vergeleek jou die avond met een Kia Picanto, zijn Audi was voor ‘de zaak’.

Weer schiet er een golf maagzuur omhoog. Waarom kan ze niet gewoon kwaad op hem worden? Waarom verstopt zij zich altijd huilend in een hoekje, of zoals nu, in Nueva Vida? Waarom gunt ze zichzelf geen greintje geluk?

‘Paul en ik verhuizen morgen naar een huis in het dorp,’ zegt Judith. ‘De camper is leuk, maar veel te klein.’

Misschien kan zij dan beter in Luca’s camper gaan wonen, dat is minder definitief dan een huis.

Bijkomend voordeel is dat die in Carlos’ tuin staat.

Carlos heeft er helemaal niets mee te maken, ze kan dat gevaarte ook naar het kerkplein rijden, of hier naast de hottub parkeren. En dan iedere avond het water in springen bij gebrek aan een goede douche. Maar ze is gehecht geraakt aan de olijfboom met de tafel eronder, ze voelt zich daar thuis.

‘Honderdnegentig dagen lang neemt hij niet op als jij belt, Ellen,’ zegt Linda, die haar kennelijk ziet twijfelen.

Het moet niet gekker worden, Linda heeft de dagen geteld. ‘Nou en, wat wil je daarmee zeggen?’ Ellen ontwijkt haar blik. ‘Misschien heeft hij het wel druk.’

‘Ja, de huizenmarkt is echt booming momenteel. Een beetje makelaar komt niet meer aan slapen toe!’ Linda geeft een klap op de rand zodat het water begint te bubbelen, doorgaans haar manier om te zeggen dat de discussie ten einde is. Maar het is niet Linda’s leven waar het hier om gaat, dus geeft zij er een klap achteraan, waarna het water weer rustig wordt.

‘Nick zal echt wel een goede reden hebben,’ zegt ze afgemeten. *Jazeker, die reden heet Marlies.*

Judith en Linda kijken haar meewarig aan, alsof ze haar gedachten kunnen lezen.

‘Of is het Carlos?’ vraagt Linda vanuit het niets. ‘Die reageerde ook al zo vreemd toen ik hem vertelde dat jouw huis klaar is.’

Carlos is een onderwerp waar ze al helemaal niet over wil pra-

ten. 'Ik heb gewoon tijd nodig.' Na die woorden duikt Ellen kopje-onder, de bubbels van het bad gaan weer aan.

Wanneer Ellen weer bovenkomt hoort ze ergens in de nacht de stemmen van Luca en Paul dichterbij komen, kennelijk is het al na twaalf. Ze gaat staan. Met twee verliefde stelletjes een bubbelbad delen, dat trekt ze niet.

Ze slingert een been over de rand.

'Wat ga jij doen?' vraagt Judith.

'Het is laat en ik ben moe. Maar ik vind het heel erg lief dat jullie aan mijn verjaardag hebben gedacht. Eerst al die heerlijke tapas en daarna dit.'

Linda trekt pardoos aan haar arm, met een plons dondert ze terug in het bad, alleen haar voeten steken boven het water uit. Het duurt even voor ze grip krijgt op de rand. Hoestend en proestend komt ze weer boven water. 'Waarom deed je dat nou?'

'Iemand is speciaal voor jou met de mannen meegekomen, dan kan ik je toch niet naar bed laten gaan?'

Nick? Dus toch! Haar hart begint onaangenaam te bonzen en ineens vraagt ze zich af of ze hem hier wel wil hebben. 'Echt?' Dat moet Paul geregeld hebben, of Mark. Daarom heeft hij geen berichtje gestuurd voor haar verjaardag, hij was onderweg naar Spanje. 'In z'n eentje, mag ik toch hopen?' vraagt ze. Mark kwam de vorige keer met Ramon naar Nueva Vida.

Onzin, Mark kwam pas met zijn nieuwe liefde opdagen nadat hij en Linda een punt achter hun huwelijk hadden gezet.

'En zonder scheidingspapieren in z'n binnenzak?' voegt Ellen eraan toe.

Zowel Judith als Linda kijkt haar bevreemd aan. 'Wat bazel jij nou?' vraagt Linda.

'Ola' groet Luca, die naast het bad opduikt. Onbehouden stapt hij het water in, gevolgd door Paul. Maar Nick is in geen velden

of wegen te bekennen, wel Carlos. Die is werkelijk nog nooit in de hottub gegaan. Hij heeft een gespierd lichaam dat er jonger uitziet dan het moet zijn. Ellen wendt haar ogen af, ze gaat hem niet van top tot teen bestuderen, dat slaat nergens op.

‘Dacht je dat Nick zou komen?’ fluistert Judith in haar oor.

Ze knikt bijna onzichtbaar. Wanneer Carlos in het bad is gestapt en naast haar gaat zitten, valt er een ongemakkelijke stilte. Carlos’ been raakt het hare en weer komt dat vreemde gevoel omhoog dat ze eerder op de avond ook had, toen hij haar feliciteerde.

‘Sorry,’ zegt Judith zachtjes.

Haar hart klopt gelukkig weer normaal. ‘Het is goed,’ antwoordt ze. Gek genoeg is dat ook werkelijk zo, ze wil geen Picanto meer zijn, voor niemand niet.

‘Wat is goed?’ vraagt Luca.

‘De watertemperatuur. Echt. Heerlijk,’ zegt Ellen met een glimlach. Ze wil voor Nick een Rolls-Royce zijn, zo eentje met een zilveren engeltje op de motorkap. Zo niet, dan wordt ze gewoon een ouwe vrijster in een Spaanse finca, die courgettes en tomaten kweekt tot ze een ons weegt. Bij wijze van spreken dan. En wie weet wat er nog op haar pad komt.

Of al is gekomen.

Ze legt haar hoofd achterover op de rand van het bad en staart naar de sterrenhemel.